

Vissen

Tetra's en maanvissen gingen niet samen. Op den duur vraten de maanvissen alles, ook de tetra's, vooral als hij ze vergat te voeren. Guppies waren voor iedereen en gedijden overal, zelfs in de afvoerput in de tuin. Dat wist hij sinds hij per ongeluk een aquarium had laten vallen boven de put. Het half doorgeroeste rooster was niet bestand tegen de druk van water en gebroken glas en de guppen gleden de put in. Hij wilde ze er weer uitvissen met zijn gazen netje maar bij nader inzien leek het een goed experiment. Guppen genoeg. Wanneer hij er een paar uit de put schepte, ter aanvulling van het menu van de Maanvissen, krioelde het in zijn net.

Haar naam was Molly, ja zwarte Molly, velletje zacht, vinnetje pracht. Zacht zong hij zelfbedachte teksten voor zich uit. In de grootste bak, verlicht door TL-buizen, hadden ze allemaal een naam, Lea en Julie, Victoria en Sanna en ze waren allemaal zwart. Hij kende ze uit elkaar en verbeeldde zich dat ze luisterden als hij hen riep. Uren zat hij voor het aquarium, de luchtbellen bubbelden en het wier wuifde en zo ging de nacht voorbij. Julie had een krom staartje en Bea een belletje bij haar bek. Moeder en dochter, dat wist hij zeker. Alle vissen hadden familie. In elke bak zaten oma en

opa, vader en moeder en ontelbare nakomelingen bij elkaar. Hij had geen familie. Hij keek naar de vissen en verzorgde ze. Hij had alleen een moeder.

‘Hoe is het met je moeder, Bernard?’ vroeg de melkboer. De melkboer knipperde altijd met zijn ogen, alsof er een vuiltje in zat, maar verder vond Bernard hem best aardig.

‘Prima, prima.’ Bernard glimlachte naar de melkboer.

‘Je geeft haar toch wel te eten hè?’

‘Tuurlijk,’ antwoordde Bernard.

Gerustgesteld gaf de melkboer het wisselgeld terug en hielp de volgende klant, die was uitgeweken naar achteren, en nu schuchter weer wat passen naar voren deed. Bernard opende zijn gestreepte plastic boodschappentas met de metalen hengsels en stapelde netjes zeven pakken yoghurt op elkaar. Hij draaide de hengsels recht en liep met een opgewekte groet de winkel uit.

Zoveel mogelijk ontweek hij de strepen mos tussen de tegels toen hij naar de dierenwinkel ging. 'Landmans visvoer' stond in krullerige letters op het bord dat hij van verre aan de gevel zag hangen. Hij vertraagde zijn pas,

hoopte dat de dame met het korte haar er niet zou zijn. Zij deed altijd zo kattig en zei dat ze zoveel visvoer niet voorradig hadden, terwijl die oude man, die er meestal stond, terugkwam met handenvol potjes.

Eerst liep hij naar de aquaria om te zien of ze nieuwe soorten hadden. Hij tikte tegen het glas, drukte toen zijn lippen tegen die van de zoennis.

‘Kan ik u misschien helpen?’ vroeg een schelle stem.

Bernard draaide zich schutterig om en keek in de wantrouwende ogen van de kortharige. Hij had haar niet horen aankomen. ‘Eh ja, visvoer alstublieft.’

‘Oh. Welk merk? En hoeveel wou u hebben?’ Ze trok haar bovenlip op. ‘We hebben niet veel hoor,’ waarschuwde ze.

‘Ik, eh, een paar pond Landman,’ zei Bernard.

‘Een paar pond?’ echoode ze. Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Hoeveel is een paar? Twee? Drie? Vissen eten weinig, als je teveel voer in het water doet, gaat het rotten. Wilt u 3 blikjes?’

‘Zes,’ antwoordde Bernard terwijl hij benauwd bedacht dat de maanvissen dan toch maar vis als bijvoer aten de komende week. Ze liep naar het rek en reikte naar een paar potjes goudvisvoer. Bernard liep met haar mee

en kreeg een schok. In een stellingkast stond een kasteel, met vele gaten als ramen en deuren en geverfd in fluorescerend groen, geel en roze. Dat was voor zijn Molly's. Daar konden ze verstoppertje in spelen en in slapen als ze moe waren. In dat kasteel zouden ze vast gelukkig zijn.

‘Meer hebben we niet,’ zei ze.

Bernard schrok op. Twijfelend bekeek hij de buit. Hopelijk net genoeg. ‘Ik wil graag die ook,’ en hij wees naar het felle kasteel. Hij pakte het voorzichtig op en zette het op de toonbank. Toen overhandigde hij haar een verfrommeld briefje van tien euro dat ze met een vies gezicht aanpakte.

‘Dat is niet genoeg hoor, da’s alleen voor het voer,’ zei ze toen en zette het kasteel terug in de kast.

Verbouwereerd pakte Bernard de busjes Landman en legde ze bovenop de yoghurt. De hele weg naar huis wist hij: hij had meer geld nodig. Thuis zette hij de yoghurt in de koelkast en liep met zijn visvoer naar boven. Hij deed zijn schoenen uit, ging in bed liggen maar kon niet slapen.

Het was tijd voor de Tetra's om te verkassen, hij sjouwde met emmers water, maakte een lege bak schoon, ving ze één voor één met zijn vlindernet en liet ze in hun nieuwe

behuizing glijden. Eén tetra gleed naast de bak.
'Verpimpampet,' mompelde hij zacht. Hij was er met zijn gedachten niet bij. Hij wilde het kasteel.

De volgende nacht hoorde hij zijn moeder met de wandelstok op de vloer tikken, het klonk heel zacht. Hij was haar vergeten. In de koelkast stonden de zeven pakken yoghurt onaangeroerd. Hij draaide dikke cirkels van yoghurt boven een schaalte en bedacht dat hij zelf ook honger had. Misschien had zijn moeder geld.

Eerst had Hannie niet in de gaten wat voor geluid het was, automatisch zette ze de tv harder om het niet te horen. Er vielen langzame druppels van het plafond, in de hoek bij het raam verzamelde zich water, dat losliet wanneer de druppel zwaar genoeg was. Op de tv werd een uitgebreide reportage vertoond over een open hartoperatie. Tangetjes klemden zich in een bloederige massa, schimmen met groene kappen keken elkaar doordringend aan en kregen dan gereedschap overhandigd. De druppels tikten dwars door het geluid heen. Dat geluid kon je helemaal gek maken, wist ze van National Geographic. Nadat het programma afgelopen was, besloot ze, zou ze omkijken. Ze zou uit bed komen.